

El Blues a casa nostra

Amadeu Casas Blues a Go-Go

Jordi Aznar

Amb el reportatge de l'últim Quadern editat, corresponent al 20è aniversari d'aquesta publicació i dedicat al grup HARMÒNICA ZÚMEL BLUES BAND, voldriem iniciar una nova temàtica del Blues, fent referència a noms de solistes o grups de casa, és a dir de Catalunya, que intenten, amb més o menys fortuna, obrir-se pas en aquest difícil món de la música, principalment de la bona música, aquella en la qual, a part de tenir una tècnica contrastada, fa falta una bona dosi de "feeling" per expressar fidelment tot allò que surt de dins teu.

30
30

Partint doncs d'aquest punt, hauríem d'estar d'acord en afirmar que el Sr. AMADEU CASAS, guitarrista de blues des de fa molts anys, és el màxim exponent d'aquest estil i d'aquest instrument actualment al nostre país, sense cap tipus de dubte; des dels seus principis tocant a casa amb amics, més tard actuant amb les diferents bandes per les quals ha anat passant i finalment amb els 2 últims grups en els que compagina la seva tasca com a músic (Bues a Go Go i Tandoori Leñoir) i rodejat d'altres músics de primera fila ens fa xalar continuament en un meravellós repàs en el so i les formes més pures del blues dels 40,50 i 60.

És per això que vam voler que fos ell mateix qui ens expliqués una mica la

història del seu idili amb el blues i les seves influències musicals al respecte i que tot seguit reproduïm.

En quin moment de la teva vida te'n vas adonar que volies ser músic i concretament de blues?

Doncs des que vaig començar a tocar la guitarra, ja vaig veure clar que el que volia era tocar blues; i el vaig descobrir quan era molt jove gràcies als ROLLING STONES i a tots aquells grups britànics de RHYTHM & BLUES dels anys 60 i que van ser tot un "boom".

Es curiós el fet de que la majoria de gent i músics d'aquest país, com és el teu cas, van descobrir el blues de la mateixa forma, o més ben dit, de la mateixa font: els grups britànics dels 60. Per què?

Per una raó fonamental i que és el fet de que no tenies massa opcions més: no arribava pràcticament res a Espanya en aquells temps referent a aquest tipus de música. Jo recordo que quan llegia els crèdits de molts temes dels ROLLING STONES, els noms dels compositors responien a DIXON, BURNETT etc. I que per a mi i la majoria de la gent eren totalment desconeguts; més tard em vaig assabentar que ells eren els autèntics "bluesmen" que havien compostat els temes originals als quals fem referència; uns anys després quan comprava discs de CREAM (la primera superbanda que va formar ERIC CLAPTON després d'abandonar els BLUESBRAKERS del Sr. JOHN MAYALL i els YARDBIRDS) seguia llegint en els crè-

dits els mateixos noms de DIXON , BURNETT etc. Aquest fet em va cridar molt l'atenció i vaig intentar investigar sobre ells i va ser quan vaig comprovar que era molt difícil aconseguir informació i material original d'aquests músics.

I quin va estar, un cop descoberts, el primer "bluesmen" negre del que vas tenir referències musicals de primera mà, és a dir, quin músic de blues és el que recordes haver escoltat per primera vegada?

Va ser JOHN LEE HOOKER, jo tenia catorze anys i com et pots imaginar després d'haver escoltat els STONES, JOHN MAYALL etc. quan vaig escoltar a l'autèntic JOHN LEE HOOKER, no vaig entendre res; això és el BLUES? em preguntava; i va ser possible tenir referències musicals d'aquest senyor perquè probablement va estar l'únic de qui podies trobar algun tipus de material discogràfic, bàsicament perquè un altre músic, aquesta vegada blanc, molt conegut dels anys 60, anomenat JOHNNY RIVERS , li va dedicar un tema anomenat ODA A JOHN LEE HOOKER, que omplia tota una cara del disc, que va tenir molt èxit al mercat; aquesta era la raó per la qual va estar possible aconseguir part de la discografia d'aquest autor original; més tard , vaig anar a França i em va caure a les mans un disc d' un altre "bluesmen" original, aquesta vegada es tractava del guitarrista texà LIGHTNING HOPKINS, i en escoltar-lo, em vaig adonar que tot allò ja començava a tenir un cert sentit per a mi; notava que sòbria tot un món nou i a partir d'aquí vaig

entrar de ple en el blues més pur compost i interpretat pels seus autors originals.

I referent a aquest món del blues que per fi vas descobrir i entendre, què és el que et va fer decidir per la guitarra com a instrument, i no l'harmònica per exemple?

La casualitat; la meua germana tenia una guitarra espanyola i amb la qual

vaig entrar a formar part com a guitarrista de la HARMÒNICA ZÚMEL BLUES BAND i es tractava d'una FENDER STRATOCASTER. La meua primera guitarra elèctrica era una ECO, de cos sòlid, amb tres pastilles i molt senzilla: un temps després ja vaig aconseguir tenir la primera guitarra de qualitat, per dir-ho d'alguna manera. Es tractava d'una GIBSON 345, que encara utilitzo de tant en tant, tot i que jo em sento molt més còmode tocant amb la STRATOCASTER o bé amb la GIBSON de caixa.

I amb aquesta ECO supersenzilla que tenies al principi, m'imagino que el que feies era intentar aconseguir aquells "riffs" i acords que tu escoltaves dels músics originals, oi?

Evidentment: bàsicament intentava treure el so de músics com B.B. KING i ALBERT KING.

I quan et semblava haver-ho aconseguit devies al·lucinar, no és cert?

I tant que sí; et diria més, estava convençut que sonava igual la meua guitarra que les seves: TOCO COM ELLS, TOCO COM ELLS, em repetia jo mateix una i altra vegada, però certament ara m'adono que mai he aconseguit imitar-los.

Quina ha estat la primera banda o grup en la que vas tocar per primer cop?

Érem 4 amics , no sabíem ni afinar els instruments i fèiem "solos" amb una sola corda; la veritat és que no en teníem ni idea, fins que un dia el pare d'un dels meus companys que tocava la flauta, ens va ensenyar com afinar la guitarra; més tard ens vam adonar que també existien els acords que tot allò s'anava complicant cada vegada més.

vaig poder començar a practicar a casa amb els amics, fins que, amb el meu primer sou, me'n vaig poder comprar una elèctrica, de la qual ja no he pogut prescindir-ne mai més; sóc un aficionat empedreït de la guitarra, tant com a instrument musical, com a moble decoratiu; m'encanta colleccionar-les i de moment en dispenso de 14.

I quina marca era aquesta primera guitarra elèctrica que et vas comprar amb el teu primer sou com has dit, una FENDER ?

En absolut; la FENDER em va costar molt de temps a tenir-la , ja que en aquell temps no em podia permetre aquest tipus de "luxe", la vaig aconseguir uns quants anys més tard quan

Podriem dir, doncs, que la teva primera banda amb "cara l ulls" va estar la HARMÓNICA ZÚMEL BLUES BAND?

Com a banda estable de blues, sí, jo ja havia tocat blues anteriorment però sempre de manera puntual, vaig formar un trio que s'anomenava AMADEU CASAS BLUES BAND, i tocàvem aquest tipus de música, però no sonava massa bé ja que tot i posar-hi molta voluntat, ens faltava la tècnica necessària per tocar de forma decent; també vaig formar part d'una altra banda que tocàvem "Heavy"; jo els hi vaig dir que només tocava blues. I ells van dir: doncs tocarem blues. I ho fèiem adaptant tot el seu repertori, això passava a finals dels anys seixanta i a principis dels setanta, però també he passat per grups d'altres estils com el rock i amb alguna banda que tocava "pachanga", és a dir, música molt comercial per ballar en les festes majors; jo el que volia era tocar, i no sempre pots fer-ho en el grup que tu voldries ni tocar l'estil de música que t'agradaria, per tant thavies d'adaptar a les circumstàncies, si volies estar en actiu. I la veritat és que ara ho agraeixo moltíssim perquè he aconseguit una experiència i una "soltura" que no tindria si m'hagués quedat a casa tocant blues jo sol.

També vaig formar part d'un grup anomenat LOS LESTERS, que feien RHYTHM & BLUES i versions dels seixanta, amb JOSEP M. MERCHAN al baix i JUAN LINARES a la bateria; més tard vaig entrar a formar part de la ja comentada HARMÓNICA ZÚMEL BLUES BAND, substituint al RICKY SABATÉS, que s'havia trencat el braç, i aquí em vaig quedar uns quants anys, ja que al ser una banda totalment estable com he dit anteriorment, jo podia fer el que més desitjava: tocar blues de forma continuada i a més a més vaig participar com a guitarrista del grup, en aquella fantàstica gravació del disc STRATTO BLUES, juntament amb altres grans músics com AUGUST THARRATS, CARLOS SEGARRA (los Rebeldes) LOTI LEWIS i d'altres.

Per cert, ja que has anomenat AUGUST THARRATS, hem de puntualitzar que sembla ser que va

estar el pianista d'aquest estil de música que més et va impressionar, no és així?

Ja ho crec que sí; jo mai havia sentit tocar el piano de la manera que ho feia el THA (nom artístic de l'August), en primer lloc perquè és molt purista, això vol dir que toca respectant les formes més clàssiques d'aquest tipus de música i al mateix temps té un sentit del ritme, de la melodia i un "feeling" gens habitual en aquests tipus de músics, és tot un privilegi i un plaer tocar amb un pianista del nivell i la qualitat de l'August.

I després de l'experiència amb la banda del ZÚMEL, quin va ser el pas següent?

Vaig tocar amb els BLUES MESSENGERS, amb la BIG MAMA MONTSE al capdavant, tot i que al principi ens fèiem dir BLUES REUNION, més tard vam adoptar el nom definitiu de BLUES MESSENGERS, quan vam incorporar a la banda el DANI NEL·LO (saxofonista i harmonicista) i el XAVI VILLAVECHIA (saxofonista); esporàdicament també s'afegia a tocar amb nosaltres l'harmonicista mallorquí VÍCTOR URIS; era l'època en què tocàvem assíduament a LA BOITE, amb molt d'èxit de públic interessat en el blues; vam gravar un disc i en tinc molt bon record, després vam afegir nous membres, ampliant el grup amb gent com FRANCESC CAPELLA als teclats i JULIAN VAUGHAN (que havia tocat amb B.B. KING) a la bateria, a més a més també vam incorporar un trombó i una trompeta; poc després vam gravar un altre disc, aquesta vegada en directe. Crec que és el millor que hem fet fins ara.

Quan vas abandonar els BLUES MESSENGERS, quin va estar el teu nou projecte abans de dedicar-te a formar els BLUES A GO GO i compaginar aquesta formació amb una altra com TANDOORI LENOIR?

Es tractava d'un trio de músics, sense bateria, a l'estil de NAT KING COLE i que s'anomenava AMADEU CASAS BLUES I CIA, amb el LLUIS COLOMA al piano i el DAVID MENGUAL al baix; tocàvem en pla intimista els diumenges al vespre a LA BOITE; més tard hi va haver canvis al grup: vam incorpo-

rar la bateria amb el XAVIER MAURETA, i IALEXIS CUADRADO va substituir el DAVID MENGUAL al baix, ja que aquest tenia molts compromisos. Vam passar de trio a quartet i la idea va ser recuperar una mica el blues dels 40 i 50, quan la guitarra elèctrica era una novetat; això significava forçosament donar a conèixer la música, en aquest cas el blues, del músic que, probablement, ha estat la meua influència més notable: la del guitarrista texà T-BONE WALKER, també fèiem versions d'altres guitarristes clàssics d'aquest temps com PEE WEE CRAYTON, LOWELL FULSON, B.B. KING o FREDDIE KING, per exemple; també, de tant en tant, tocàvem en acústic versionant altres influències meves en aquest camp del blues, com eren LIGHTNING HOPKINS, que ja he anomenat al començament de l'entrevista, BIG BILL BROONZY i el gran ROBERT JOHNSON; paralelment, amb l'AUGUST THARRATS i el DANI NEL·LO parlàvem que seria molt interessant recuperar una mica el swing i l'estil d'aquelles bandes de RHYTHM & BLUES, BLUES i JAZZ dels 50 i 60; és per això que es va formar l'altra banda de TANDOORI LENOIR, totalment instrumental, on tocàvem i seguim tocant purament per plaer, perquè ens encanta aquest tipus de música.

Quant a projectes discogràfics, què ens pots dir?

Bé, de moment ja ha sortit el meu primer treball amb els BLUES A GO GO, que ha estat un somni llargament desitjat i del qual em sento molt orgullós; si tot va bé espero treure un segon disc tan aviat com em sigui possible; quant als TANDOORI LENOIR, la cosa està molt més difícil ja que al ser un grup totalment instrumental, el públic interessat és molt reduït i les discogràfiques no semblen massa interessades en aquest estil, però seria meravellós que algun dia poguéssim gravar alguna cosa.

Esperem que sigui així i t'agraïm l'estona que ens has dispensat, fins aviat.